

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת שלח תשפ"ה // שנה ב' // גליון כ"ט

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבוקר

יום ראשון פרשת בהעלותך תשפ"ב

היהודים. הממשלה שלחה משלחת לרבי מאיר שמחה, והודיעה לו שהוא צריך לפעול.

רבי מאיר שמחה לקח סוס ועגלה

ונסע לגשר הגדול

עם הגדות

הגבוהות שנבנו

כדי למנוע

מהמים לגלוש.

כאשר הגיע לשם,

הוא ראה שאכן

נראה היה שהוא

עומד לגלוש. רבי

מאיר שמחה

הכריז: "שר הים!

אני גוזר עליך להפסיק!" המים לא

הפסיקו. הוא אמר שוב: "אני כאן,

המרא דאתרא, ואני גוזר עליך

להפסיק!" עדיין, זה לא הפסיק. בפעם

השלישית, הוא דיבר במילים חזקות

מאוד: "שר הים! אני המרא דאתרא,

ואני גוזר עליך להפסיק! אם לא

תפסיק, אני אשים אותך בחרס!"

העמיד הים הסוער

כחצי שנה לאחר שרבי מאיר

שמחה, האור שמח, מינה לרב העיר

דווינסק, התרחש אירוע ניסי. נהר

העיר החל לעלות;

הוא הפך לגבוה

יותר ויותר, והחל

להגיע לרמה

מסוכנת, מאיים

להציף את הגשר

ואת כל העיר.

מובן מאליו הוא

שהמים היו, כמו

כל הימים, עם

גדות גבוהות כדי

למנוע מהם לחדור לעיר. עם זאת,

נראה היה שהסערה הייתה כה קשה,

עד שנראה היה שהיא עומדת להציף

את כל העיר, מהווה סכנה גדולה.

הגויים רצו אל הגלח שלהם. הגלח

אמר שהוא לא יכול לעשות דבר;

היחיד שיכול לעשות משהו הוא רב

הגשר על נהר דווינסק כפי שנראה כהיום

יצא חי מן הקבר...

היה יהודי שנשאר יום אחד בעבודה עד מאוחר; כבר היה חושך, והוא היה צריך לרוץ הביתה. הדרך הישירה הייתה ארוכה, אבל הוא יכול היה לקצר דרך בית הקברות. בדרך כלל, אדם מפחד ללכת בבית הקברות בלילה, אבל מכיוון שהוא היה ממנהר הביתה והדרך הייתה ארוכה, הוא חשב שייקח את הקיצור.

הוא הלך בין הקברים, ובאמצע, הוא נפל לתוך קבר שנחפר, אבל אף אחד עדיין לא הונח בו. הוא נפל וניסה לטפס החוצה. לא היה לו מה להיאחז בו; זה היה בור עמוק באדמה, והוא לא ראה שום דרך החוצה.

מכיוון שהוא ראה שהוא לא יכול לצאת, הוא התיישב בנוחות וחשב שהוא יישן שם, והבורא ית"ש יחזיק בידו הימנית. בבוקר, אנשים יבואו, הוא יזעק, והם יוציאו אותו.

הוא ישב שם בשקט, והולך לישן, ובאמצע, הוא ראה שיהודי נוסף החליט לקצר דרך בית הקברות, והוא גם נפל לתוך הקבר שנחפר. כאשר הוא ראה שהיהודי האחר מנסה לצאת ולא מצליח, הוא קם ממקומו. היה חושך מוחלט, אף אחד לא יכול היה לראות אף אחד אחר, והוא הלך אליו, נתן לו

ברגע שאמר זאת, הסערה פסקה, והכל חזר לשקט. והעיר דוויןסק צהלה ושמחה, ואפילו אומות העולם נאלצו להכיר בכך שיש בורא עולם.

לא נתן לעצמו להיסחף אחרי היצר הרע

כששומעים את הסיפור, אפשר להרהר בנושא נפלאה שקשור לפרשת השבוע. מאיפה שאב רבי מאיר שמחה את כוחו? כי הוא השתמש בכוח הזה נגד היצר הרע; הוא השתמש בו כדי

לעלות ולגדול בתורה, בעבודת ה' וביראת שמיים. הוא לא הרשה לעצמו להיסחף אחרי היצר הרע; הוא אמר לו שוב ושוב, "אני לא אתן לך לשלוט בי!"

והוא השתמש באותו כוח כאן כדי להציל את כל העיר. שוב הוא דיבר, שוב הוא חיזק את עצמו, ובכך הוא ניצל את כוחותיו, אותם הוא רתם נגד היצר הרע, כדי להציל את העיר ולגזור גזירה בגזירת המרא דאתרא. אבל לפני שהוא היה המרא דאתרא, היה לו אותו הכוח נגד היצר הרע שלו; הוא השתמש בכוח הזה כדי להגיע לרמה שבה הוא יכול היה לנצל את הכוחות הללו כאן.

בפרשת השבוע, בפרשת המרגלים, אמר כלב: "עלה נעלה, כי יכול נוכל!". יש לנו הכוחות, אנו יכולים לעלות.

אנחנו יכולים לגדול ולהרים את עצמנו. אנחנו מאמינים בבורא ית"ש; זה לא חייב להיות הגיוני, זו אמונה פשוטה, שהבורא ית"ש נתן לי את הכוח, יש לי אותו, אני יכול להשתמש בו, ואני אשתמש בו. וכך אדם גדל להיות יהודי כנה, עבדו של מקום, עם התקרבות להקדוש ברוך הוא.

מזמור לתודה שמדליק את העלעקטער...

יהודי סיפר שהוא אסף את כל המשפחה, משפחה גדולה, כדי לחגוג שבת התאחדות. כל המשפחה הייתה מתאגדת, הסבים, ההורים, כדי להכיר זה את זה, שבת חמה, לכבוד שבת קודש, להביא חום ורוח יהודית למשפחה, שמחה בתוך המשפחה.

הם הגיעו, והבורא ית"ש עזר; הכל הסתדר. מרגע שארזו את התיקים לצאת, כל המשפחה, המסע, ההגעה, התארגנות, כולם היו שמחים.

עשרים דקות לפני השקיעה, הנשים הדליקו את הנרות, והאורות כבו! זה היה אומר שאין אוכל חם, אין אוכל קר, המקררים, המקפיאים, הצלחות, הכל שהוכן לחימום האוכל, הכל כבה, ועוד היה חם בחוץ. כל ההכנה, כל

דחיפה על הכתף, כאילו לומר שהוא יחד איתו באותה צרה, ושעליהם לנסות לצאת יחד.

כאשר הוא ניסה לשים את ידו על הכתף של האחר, האחר לא ידע אם זה שד או מת – מי יודע? האחר אסף את כל כוחו וקפץ החוצה, והוא הצליח לברוח! ברגע שהוא ראה את זה, הוא התחיל לחשוב: ומי אומר שאני לא יכול?! אם ההוא – מחמת פחד – הצליח לאסוף את כל כוחו ולקפוץ החוצה, מי אומר שהוא לא יכול?! גם הוא יכול!! הוא אסף את כל כוחו וקפץ

מהבור, מהקבר שנחפר, ורץ החוצה מבית הקברות, והגיע הביתה.

כן, יש לנו את הכוח!

זה מה שכלב

אמר: אתם לא יודעים איזה כוח יש לנו, הבורא ית"ש נתן לכל יהודי כוח עצום כדי לשמור על התורה, לעבוד את הבורא ית"ש, לקיים את כל התורה עם כל פרטותיה, עם כל המנהגים, עם כל המסורות שיש לנו. הבורא ית"ש נתן כוח מדהים ליהודי, אפילו במצבים הקשים ביותר, להיות שמח, להיות מסוגל לחיות באמונה. הבורא ית"ש נתן לכל אדם כוח עצום לעבוד על תיקון מידותיו, לשמור על עניו, לשמור על דיבורו, לשמור על אבריו. יהודי רק צריך להאמין בכוח ולומר 'עלה נעלה', אנחנו יכולים לעלות,

אבל הקשיבו לסיפור! מוצאי שבת מגיע, הם עושים הבדלה, מתחילים לארוז את התיקים, והאורות כבים שוב, ולא הצליחו להדליק אותם שוב!

מזמור לתודה שמרה על האורות דולקים כל השבת! "עלה נעלה, אנחנו יכולים לעלות, כי יש לנו הכוח!"

לנסוע עם מזמור לתודה

יהודי רצה להיכנס למונטריאול, אבל לא הורשה להיכנס בגלל החיסון (וואקסין). הוא טיפל בדברים שהוא צריך, וחזר. בפעם השנייה שהוא רצה להיכנס, הוא נזכר שצריך לשיר מזמור לתודה, צריך להיות שמח. ובמזמור לתודה, השלווה והאמונה הפשוטה, הבורא ית"ש עזר לו,

והוא הורשה לעבור.

אני כן בהרשימה

יהודי הגיע להרבי הקדוש מלובלין זי"ע, ואמר: רבי, אני עומד לערוך חתונה לילד, ואין לי כסף! הרבי הקדוש מלובלין נתן לו מכתב המלצה ואמר: לך לעיר רדושיץ, את המכתב הזה תן ליהודי הראשון שתפגוש שם, והבורא ית"ש יעזור לך; תהיה לך ישועה! והרבי מלובלין גם לחש לו סוד באוזן.

הוא הגיע לעיר רדושיץ, והלך לבית המדרש, והאדם הראשון שפגש היה

המטרה של השבת, אוי ריבוננו של עולם! הם נפלו למצב כזה. אבל היהודים חיים ב'מזמור לתודה' ומודים תמיד לה'.

האב אמר: ילדים! קודם כל, נודה להבורא; הוא הביא אותנו לכאן כל כך יפה, הכל הסתדר כל כך טוב, מהאריזת התיקים, הכל הוכן כל כך היטב. הנשים הצדקניות כבר הדליקו את הנרות, והבורא ית"ש אכן טוב ועושה טוב לכולם. נודה לבורא על עד כה, וננסה לעשות משהו.

הם ניסו דבר אחד, זה לא עבד. הם ניסו דבר נוסף, גם זה לא עבד. אבל השלווה, האמונה הפשוטה, הבטחון על ה', הדהדו בכל הקירות ובכל לב, וניתן היה לראות את השלווה בכל החלונות. ברוך ה' הכל יסתדר לטובה ולברכה; הבורא ית"ש עושה רק טוב.

וכשהם שיבחו את הבורא וניסו לעשות מאמץ, הם הציצו בשעון; כמעט השקיעה מגיע, ואחר כך לא יוכלו לעשות כלום. אבל ברוך ה', ממש לפני השקיעה, האורות נדלקו שוב! היהודי אמר: היה להם שבת נפלאה ומרוממת, עם כל כך הרבה שבח והכרת תודה לה'.

ית"ש. והם החלו ללכת לאסוף צדקה. הוא דפק על דלתו של איש עשיר ואמר: היהודי הולך לאסוף צדקה ויש לו מכתב המלצה מהרבי מלובלין. האיש העשיר שאל כמה כסף דרוש לחתונה. הוא ציין את הסכום, והוא הלך לאוצר שלו והוציא את כל הסכום הנדרש לחתונה.

היהודי עמד המום ממה שקרה, והחל לומר לרדושיצר: אני מודה לך; באמת הצלת אותי, בתוך דקה עשית את זה! הרדושיצר אמר לו: אינך צריך להודות לי; דיברת מאוד יפה, אמרת שאני לא ברשימה, ואני רוצה להיות ברשימה.

כולנו רוצים להיות ברשימה של הבורא! כאשר הבורא ית"ש רוצה שנאהב יהודים ונמחול, אנחנו יכולים לסלוח ולהיות סולחים, ואני יכול להיות בשקט, ואני יכול להיות באמונה פשוטה, ולא לומר שזה קשה, ושזה מר; אני לא יכול לשאת את זה...

סליחה ומהילה על ידי אהבת חברים

בפרשת השבוע כתיב: ויאמר ה' סלחתי כדברך. מספרים כי רבי דוד ממיקלוב, תלמידו של הבעל שם טוב הקדוש, חזר פעם הביתה ממז'בוז', ובדרך דיבר רבות על הבעל שם טוב הקדוש. באכסניה היה גם, התולדות יעקב יוסף, שעדיין לא התקרב להבעל שם טוב, והוא הקשיב כאשר רבי דוד דיבר על הבעל שם טוב הקדוש. רבי דוד הזכיר שיש אנשים שמבזים את

הרדושיצר זי"ע. זה היה לפני התגלותו לצדיק מפורסם, וזה היה היהודי הראשון שהוא פגש. הוא נתן לו את המכתב. הרדושיצר קרא את המכתב, ונאנח ואמר: יהודי יקר, אני רוצה לקיים את רצון הצדיק הקדוש, הרבי מלובלין, אבל איני ראוי לכך. קודם כל, שמי 'בערל הבטלן'; אני לא מצליח, מי ייתן לי כסף? ושנית, אתמול הלכתי לאסוף צדקה, והזהירו אותי לא לחזור עוד לאסוף צדקה במשך שנה!

היהודי אמר: אתה טועה מאוד; הרבי מלובלין אמר שדווקא את המכתב הזה אני צריך לתת ליהודי הראשון, והרבי לא אמר שאני צריך לשאול אם הוא בטלן או לא, או אם הוא אסף כסף אתמול ואמרו לו לא לחזור. הרבי אמר, היהודי הראשון... אבל אני רוצה לומר לך משהו נוסף שהרבי אמר לי. הרבי אמר לי שכאשר אני פוגש את היהודי הראשון והוא מסרב, אני צריך לומר לו: אתה לא ברשימה!

הרדושיצר חשב: הרבי מלובלין אומר שאתה לא ברשימה; על איזו רשימה אנחנו מדברים? היהודי אמר, אנחנו מדברים על רשימה בשמים. לבורא יש רשימה שלמה של מי הוא נותן לעזור לאיזה יהודי; זו רשימה מלאה. אם אתה לא מקבל את התפקיד, זה סימן שאתה לא ברשימה. אני אמצא אחר...

כאשר הרדושיצר שמע זאת, הוא אמר ליהודי: הוא לא מסכים; הוא רוצה להיות ברשימה של הבורא

יהודים יושבים ושותים באהבה, ישנם שני יודי"ם, שזהו שם ה'. נשאר רק עם 'ויאמר סלחתי כדברך', שישנם שני יהודים באהבה, אחוה, שלום וחברות. 'ויאמר סלחתי כדברך', שני היהודים כבר נמצאים כאן; בשביל זה, אין צורך ברמז. עם זאת, אם שני יהודים יושבים יחד, נשאר: 'ויאמר סלחתי כדברך'."

כולנו זקוקים לסליחה על חטאינו, ולישועות גדולות, רפואות, פרנסה ונחת. אנו צריכים לבטל הרבה גזרות. באהבה לכל היהודים, חיים באחדות, חיים באמונה וביטחון, מאמינים בכוחות שהבורא נתן לנו, נזכה לכל מיני ישועות און צו א ליכטיגן תמיד. אמן, כן יהי רצון.

החסידים, שהם יושבים באסיפה עם חברים ושותים לחיים, הוא דיבר על הענין הגדול שבישיבה יחד ושותיית לחיים, שהוא שמע פעם מהבעל שם טוב הקדוש שעל ידי ששני יהודים יושבים יחד ושותים לחיים, הבורא סולח להם על חטאיהם. והבעל שם טוב הביא רמז לכך, כפי שנאמר בפרשת השבוע, 'ויאמר ס'לחתי כ'דברך' שזהו ראשי תיבות של המילה "כוס".

רבי יעקב יוסף, התולדות, העיר אז: "הרבי שלך שכח להזכיר את שם שמים; לא נאמר 'ויאמר סלחתי כדברך', אלא נאמר 'ויאמר ה' סלחתי כדברך'".

רבי דוד השיב: "חס ושלום, הרבי הקדוש, הבעל שם טוב, לא שכח את שם השם. אבל מה אז? כאשר שני

קול פנים מאירות: שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א

צענטראלע נומער: 845-414-0076 | א"י: 072-370-1823 | **ענגלאנד:**

0330-350-3190 | **ארגענטינע:** 5411-2152-7691 | **אנטווערפן:** -323

438-228-2500 | **מאנטריאל:** 346-0673

לקבל הגליונות שלנו בכל שבוע, תפנו ל:

gilyonospm@gmail.com

אור לנתיבותי

עצת אמונה מה זה אמונה?!

**שאלה: מה זו אמונה? למה אנחנו צריכים להאמין?
האם זו אחת מהמצוות של התורה? האם זה משהו
שמגיע מעמקי הלב? האם עלינו ללמוד ספרים על
אמונה? האם עלינו לעסוק באמונה? ולמה זה לא
נדון במוסדות התורה?**

תשובה: בחור היקר! למד גמרא, רש"י ותוספות, למד מוסר וחסידות, ומה שכתוב שם עליך לעשות. כל מה שדרוש לאמונתנו נמצא בספרים הקדושים. אמונה היא לא משהו שאנחנו יכולים פשוט לחשוב עליו לבד. האמונה נובעת מהוראות חכמינו ז"ל. האמונה נמצאת בתורה, האמונה נמצאת במדרשים, האמונה נמצאת בספרים הקדושים, בספרי בעלי מוסר וחסידות, בספרי מרן החתם סופר. אנו לומדים את הספרים הקדושים, ושם אנו רואים בדיוק מה זו אמונה, מתי יש אמונה, איך יש אמונה, ומה זה אומר עברנו. מעבר לכך, אין צורך לחשוב או להבין. אדם צריך לחיות בפשטות, לעשות את רצון הבורא, ברוך הוא, כפי שלמדנו. הספרים הקדושים מסבירים בצורה יפה את ענייני האמונה.

הסיבה לכך שאין שיעורים מיוחדים על אמונה היא שאין לנו מסורת ללמד שיעורים מיוחדים בנושא זה. באמת, במוסדות שלנו היום, אולי צריך להיות שיעורים על כך, לא בהכרח שיעורים - כפי שאומרים - על השקפת האמונה, אלא ללמד בכל זמן נתון שיעורים מהספרים הקדושים שעוסקים באמונה,

להסביר מה שכתוב בספרים הקדושים. אכן צריכים להיות שיעורים על כך, אבל לא שיעורים נפרדים, כפי שאומרים, עכשיו אנחנו הולכים לדבר על אמונה, אנחנו הולכים להעמיק באמונה. אלא, זה צריך להיות מלמד לילדים, לבחורים לבנות, מה שכתוב בספרים הקדושים לגבי אמונה, לספר מילה, ללמוד עמהם מאמר, מילה במילה בפנים הספר, לחזק ולהתחזק - זה אכן יהיה נחוץ. איני יודע למה זה לא נעשה.

לפתוח עסק משלו האם הוא מנגד האמונה וביטחון!?

יהודי שאל, יש לו עבודה טובה, הוא מרוויח היטב. אבל מצד שני, יש לו כישרון לפתוח עסק משלו, להתפרנס בכוחות עצמו. האם עליו לעזוב את עבודתו ולפתוח עסק משלו, או שעליו להישאר בעבודה שבה הוא נמצא? השאלה גם מתייחסת לעניין השתדלות, האם יהיה לו מספיק כסף כדי להשיא את ילדיו, לקנות בית, לחסוך לגיל זקנה. מעבודה בתור פועל לאחרים, אי אפשר לחסוך כסף, אבל אפשר לחיות באמונה וביטחון. כשיש לאדם פרנסה משלו, בדרך כלל סדר העולם הוא שיש לו כסף נוסף לחסוך, הוא יכול לחיות בצורה רחבה יותר, להשיא את הילדים, לחגוג שמחות, ולהתכונן לגיל זקנה. מהי חובתו בנוגע להשתדלות?

התשובה לכך היא כך. אם אדם יכול להתפרנס ואינו צריך להסתמך על הציבור, יש לו חובה מסוימת לעשות זאת. עניין האמונה והביטחון אינו אומר שאדם נותן לעצמו פטור: "יש לי אמונה וביטחון, אני לא צריך לעשות כלום!" או: "יש לי אמונה וביטחון, ואני עושה משהו שאני בעצם לא צריך לעשות, אבל אני עושה את זה כי יש לי אמונה וביטחון!" כן, יש אנשים במדריגות גבוהות שיכולים להגיע למדריגה הזו, אבל צריך באמת להחזיק בזה. אדם שאינו מרגיש שהוא במדריגה הזו, מדוע שלא יפתח עסק משלו כדי שיהיה לו כסף להשיא את ילדיו, כך שלא יצטרך להסתמך על הציבור?

כי גם אם ליהודי יש אמונה וביטחון, אמונה וביטחון אינם אומרות שהכסף שיגיע כדי להשיא את הילדים לא יהיה כסף ציבורי; הקדוש ברוך הוא ישלח לו כסף. אדם שיש לו כישרון, ברור שהבורא נתן לו את הכישרון הזה מסיבה, וזה - להשתמש בכישרון הזה. להיות עובד פשוט ולהתנחם בחיים, ולומר: "כי יש לי אמונה וביטחון, אני לא צריך להתאמץ" - אדם אינו מחויב לכך. להיפך! השי"ת נתן לך כישרונות, השתמש בהם, תפיק מהם תועלת, ותוכל להועיל לעצמך, למשפחתך וליהודים אחרים.

כמובן, מתי ההבחנה? אם תפתח עסק נוסף, ובגלל זה תופרע מללמוד ולהתפלל, ובגלל זה לא תוכל לעסוק כראוי עם ילדיך - אז אתה צודק - עכשיו יש לך פרנסה טובה, אתה יכול ללמוד, אתה יכול להתפלל, אתה יכול לעסוק עם הילדים. להפריע לעבודת הקודש, ולעבודת ה' ולתכלית החיים, לתפקיד בעולם - רק כי צריך שיהיה כסף לחסוך? לא! זה כבר חיסרון באמונה וביטחון. אבל אם אתה יכול לפתוח עסק שהבורא נתן לך את הכישרונות, ואתה יכול להמשיך לשמור על תפילותיך, על לימודיך, על חינוך הילדים שלך, על עבודת הבורא - אין חיסרון באמונה וביטחון שאדם לא יפתח את עסקיו, את המיזמים שלו, כדי שיהיה לו הרחבה והרווחה! הבורא ית"ש נתן כישרונות כדי להשתמש בהם. להיפך! תוכל לתת צדקה, תוכל לחנך את ילדיך טוב יותר, תוכל לעבוד את הקדוש ברוך הוא טוב יותר, ותוכל לחסוך כסף כדי לא ליפול על הציבור.

ובעסק שאדם מנהל לבד, יש כל כך הרבה אמונה וביטחון, כל כך הרבה עניינים שמגיעים באופן קבוע, שאדם שיש לו מאה רוצה מאתיים. תצטרך להחזיק חזק כדי לא ליפול לחיסרון של אמונה וביטחון בזמן שיש לך עסק משלך. אין צורך להיות עובד במקום של מישהו אחר כדי שיהיה לך אמונה וביטחון. אפשר גם שיהיה לך עסק משלך, וזה השתדלות עצום.

מלבד זאת, יש לזכור. כשאתה עובד עבור מישהו אחר, אינך יודע באיזה יום אותו אדם לא יוכל יותר לשמור אותך יותר בעבודתו. בדרך כלל, לא מתפתחים הרבה בחיים. אדם צריך להיות מישהו שמתפתח, שמתרומם, שמתקדם.

צריך גם לזכור שיש זמן שבו אדם הופך להיות מסוגל להיות עובד עבור מישהו אחר. כשיש לאדם עסק משלו, הוא יכול להמשיך. הילדים לוקחים את זה, אפשר לשכור אנשים שייקחו את זה, ואדם נשאר הבעלים, ויכול להמשיך בחיים. זה מאוד חשוב לצעירים לזכור שכשהם מגיעים לגיל חמישים או שישים, הם כבר לא עובדים מסוגלים, ובדרך כלל, רק מי שיש לו פרנסה משלו יש לו יותר מאיפה למשוך חיות ולהמשיך בחיים. הרבה אנשים בגיל העמידה מתמוטטים ונשברים. זה לבדו חובת אדם להיות כבר מודאג שבגיל זקנה יהיה לו משהו לעסוק בו, ולא להיות אדם שבור.

גם כשאדם פותח את פרנסתו, הוא עושה זאת כדי לעזור לילדים, הוא יכול להשתדל שיהיו לו חתנים שיכולים לשבת וללמוד, הוא יכול להשתדל שיהיו לו בנים שיכולים לשבת וללמוד. יש כל כך הרבה יתרונות מזה, וזה לא חיסרון באמונה וביטחון מהשתדלות הזה. כי הבורא נתן לך את הכישרון. רק כשאדם עושה משהו שמפריע לעבודת הקודש שלו, לעיסוק שלו בחיים, או משהו שנוגד את כישרונו והוא מתנתק, זה נקרא להתרחק מאמונה וביטחון. אבל כשהודי עושה מה שנראה כתפקידו ועבודת ה', זה לא חיסרון באמונה וביטחון.

מאמר הפרשה המועדים

דברי תורה על פרשיות השבוע מכ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

פרשת שלח תשפ"ה

אשרי אדם מפחד תמיד

הקשו בספרים הקדושים, הנה אנו רואין שמשה רבינו היה דואג מאוד מה יהיה עם יהושע בן נון, ולכן הוסיף לו אות בשמו לומר: **י-ה יושיעך מעצת מרגלים**, וכן אנו רואים שכלב היה דואג מאוד מה יהיה עמו, וירא שלא יוכל להתגבר על הנסיונות, ולכן הלך להשתתח על קברי אבות בחברון, שיוכל לעמוד על הנסיון הגדול, ואין אנו רואים שמשה רבינו יפחד מה יהיה עם עשרה נשיאים הנשארם. ויש להתבונן מה היה החילוק בין יהושע וכלב ושאר הנשיאים, ולמעשה נמצא, שאכן שאר הנשיאים נכשלו ולא עמדו בנסיון. מה פשר הדבר.

וי"ל, בהקדם מה שאיתא **באלשיך הק'**, על הכתוב **ועבדי כלב עקב היתה רוח**

נ' שמות ש'בטי ישראל מ'עוברים. 'אנשים' ראשי תיבות א'לו נ' שמות ש'בטי י'ה מ'עוברים.

בפרשתן כתיב: **שלח לך אנשים**, דייק מן **האר"י הק'** (ילקוט ראובני בשם כוונות האר"י) בפרשה הקודמת כתיב **'ראשי אלפי ישראל הם'** וכאן כתיב **'ראשי בני ישראל המה'**. ופירש האריה"ק הפשט בשינוי הלשון, בשביל ששלחו המרגלים בשליחת מסוכנת מאוד, וכדי שיהיה להם הכוחות שיעמדו בנסיון, ירדו השבטי י-ה בעצמן להיות אתם עמם בשליחותם, כל אחד מ"ב שבטי י"ה עמד עם הנשיא לשבטו, וזהו **'ראשי בני ישראל'** כפשוטו, שהיו בני ישראל סבא עצמן, ראובן שמעון ולוי וכו', עכתו"ד^א.

^א ובספר שמן המאור מרמז בפסוקי מקראי קודש באופן נפלא: **'ראשי בני ישראל המה'**, עולים בגימ' **'בנשמות השבטים'** בדקדוק. **'נשיא בהם'** ראשי תיבות **'נ' שמות ש'בטי י'עקב א'ביהם ב'הם ה'ם מ'עוברים**. וגם ראשי תיבות **'א'לו**

ולתרץ את קושיא זו, נביא יסוד בעבודת ה', בהקדם מאמרם ז"ל (סנהדרין צז): **אמר רבא, אמר לי ההוא מרבנן, ורב טבות שמיא, ואמרי לה רב טביומי שמיא, דאי הוו יהבי ליה כל חללי דעלמא** (שאם היו נותנים לו את כל הנמצא בחלל העולם) **לא הוה משני בדבוריה** (לא היה משנה בדיבורו מהאמת).

הרי לן ממי המדובר, רבא הקוה"ט קרא לו 'רב', וקרא לו 'ההוא מרבנן', ורבא מעיד עליו, שאפילו נתנו לו כל חללי דעלמא, לא הוי משני בדיבוריה, הרי יודעין עם מי המדובר...

זימנא חדא איקלעי לההוא אתרא **וקושטא שמיא** (פעם אחת הזדמנתי למקום אחד ששמו קושטא), **ולא הוו משני בדיבוריייהו** (ולא היו משנים בדיבורם מהאמת), **ולא הוה מיית איניש מהתם בלא זימניה** (ולא היה איש מאנשי המקום מת קודם זמנו). **נסיבי איתתא מינהון, והוו לי תרתין בנין מינה** (נשאתי אשה מבני המקום ונולדו לי שני בנים ממנה). **יומא חד הוה יתבא דביתהו וקא חייפא רישה** (יום אחד היתה אשתי יושבה וחופפת את ראשה), **אתאי שיכבתה, טרפא אדשא** (באה השכנה ודפקה בדלת, וחטיפשה אותה), **סבר לאו אורח ארעא** (חשבתי שאין זה דרך ארץ לומר לה שאשתי חופפת את ראשה), **אמר לה, ליתא הכא** (אמרתי לה, אין אשתי נמצאת כאן). **שכיבו ליה תרתין בנין** (נפטרו לה שני הבנים), **אתו אינשי דאתרא לקמיה, אמרו ליה, מאי האי** (באו אנשי המקום ושאלוני מה גרם שימותו הבנים, שהרי לא היתה דרך אנשי המקום למות בלא זמנא)? **אמר להו הכי הוה מעשה** (סיפרתי להם את המעשה שאירע עמו ומה שענה לשכינה). **א"ל** (אנשי המקום) **במטותא**

אחרת עמו וימלא אחרי, ומבאר האלשיך הק', כי כלב היה הנשיא לשבט יהודה, ויהודה היה נכשל בחטא של שקר (בודאי כל זה הוא למעלה מהשגותינו, אין אנו יכולין רק לחזור על הדברים כמו שכתוב בספרי קודש ולהאמין שיש דברים עמוקים בזה) במה שאמר ליעקב אבינו ע"ה אחר מכירת יוסף, הכר נא הכתונת בנך הוא, וזה העבירה גוררת עבירה, ולויה את כלב, וירא שהעבירה של יהודה בענין שקר לא יגרם לו להוציא שמע שוא ושקר על הארץ, על כן הלך להשתתח בקברי אבות להתפלל שזה העבירה לא יגרם לו לחטוא בחטא המרגלים. לכן אמר הקב"ה אח"כ: **כלב עקב היתה רוח אחרת עמו, רוח של שטן המשחית שרצה לחטיאו, וימלא אחרי, והוא הלך אחר הקב"ה, ולא אחר הרוח, לכן בא לו השכר ליכנס לארץ ישראל.**

יהושע בן נון, נשיא לשבט אפרים בן יוסף, היה גם כן רוח אחרת עמו. יוסף הצדיק היה מביא דיבתם רעה אל אביהם, דיבר לשון הרע, מזה נולד משחית ורוח רעה מענין לשון הרע שליוה את יהושע. ומשה רבינו ירא מאוד מאותו רוח, שמא יגרם לו שיוציא דיבה רעה על הארץ, לכן קרא לו שם חדש, כדי שיוכל להינצל מזה, **י-ה יושיעך מעצת מרגלים**. משא"כ שאר הנשיאים, לא היה להם אותו כח של משחית, שרצה להחטיאם, ממילא לא ירא משה רבינו שיכשלו.

ולפי זה צריך ביאור, אדרבה, אם כן, האיר יתכן שרק שאר הנשיאים נכשלו ויהושע וכלב יצאו בשלום?

"ראית?!"... ולא הבנתי כוונתו מה שאמר לי אז 'ראית'. עד היום חג השבועות בבוקר קודם התפלה, באתי על כוונתו.

מינך (בבקשה ממך) **פוק מאתריך, ולא תגרי בהו מותנא בהנך אינשי** (צא ממקומנו ואל תגרה בנו את המוות).

וזהו שלמד אותי דרך להשם יתברך, שבאם האיש הישראלי הולך תמיד בדאגה ובמפח נפש, ודואג ומתירא שלא יפול ח"ו ברשת היצר הרע, אשר תמיד הוא פורש מכמורות לרגליו, אז השם יתברך עוזר לו שלא יפול, אבל מי שסובר בדעתו שהולך בדרך הישר ואינו מעלה על לבו כלל לירא מרשת היצר, זה האיש ח"ו בפתע פתאום נופל לבאר שחת, וזה כיון במה שקודם אמר לי שב, ואחר כך אמר לי 'ראית?!', ע"כ שמעתי מפה קדשו, עכ"ל.

ולכאורה יש להקשות, הרי רב טבית לא אמר בחייו שום דבר שקר, אם כן מי הוא שמתאים מאוד לעיר זאת קושטא, הלא רק הוא, ודוקא בעיר זאת היכשל, היתכן?

אך יש לבאר הדבר, עפ"י מש"כ **בחובת הלבבות** (שער יחוד המעשה פ"ה): **אתה ישן והוא ער לך**, אדם ישן, והיצר הרע הוא ער להכשילו, מה פשר דבריו?

*

אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו ליפול ברה"ק - אומר שלמה המלך. על האדם לידע, היסוד שהתורה הקדושה מעמיד לנו בפרשתינו. היסוד הוא, יהושע וכלב היו דומים, כאילו אוחזים היו בחבלים המושכים, הם יודעים שיש להם ממה לפחד, בבחינת אשרי אדם מפחד תמיד, יהושע קיבל ברכה ממשה רבינו, כלב התפלל בקברי אבות, ובכל הזמן הם שמרו מאוד לכל ליפול בפח יקוש, לכן לא נכשלו, אבל שאר הנשיאים היו בוטחים בעצמם, שאין להם רוח המחטיאו, ועוד יותר מזה, כי יש להם ליוו של השבטי י-ה, ראובן שמעון לוי וכן כולם, הם מלוין אותן, אין להם ממה לפחד, היו בבחינת שאין אוחזים החבלים נגד היצר הרע המרה, שליוו אותם, והוא מלווה את כל אדם מרגע

מובא בספר תפארת הצדיקים וז"ל שמעתי מפי מוחתני אדמו"ר הרה"ק ר' מאיר זלה"ה **מפרימישלאן** שאמר בחג השבועות שהיום באתי על כוונת אדמו"ר הקדוש מו"ה **מרדכי מקרעמניץ**... וסיפר שפעם אחד נסע בעגלה אחת עמי בצוותא חדא בימי החורף, והגענו אל מקום אחד מדרון משופע מאוד, כידוע בימי החורף, ודמיתי שברגע זו יהפך הגלגל וח"ו היינו כלנו מסוכנים אם היה מתהפך שמה הגלגל, ואני הייתי אז רך בשנים ועמדתי בזריזות לדלג מן העגלה, ואחזני בידו ואמר לי: שב שב, לא יהיה כלום! וכן היה. שעברנו משם בשלום. ואחר כך באנו אל מקום אחד אשר לא היה כל כך משופע ומדרון, ולא עלה בדעתי כלל שיתהפך שם העגלה, וייאשתי עצמי מלדלג שמה, והנה פתאום נתהפך העגלה, ונפלנו כלנו על השלג. והתחיל אדמו"ר לצחק, ואמר לי:

כשאדם מסיים מסכת; ש"ס; מקצוע בשו"ע; כשעמד במבחן על הוראה; על הל' שבת, אזי הוא הזמן הנורא! כשאדם התפלל תפלה מוצלח; התענה תענית; עמד נסיון כבידה; עשה איזה מצוה רבה, בשמחה רבה ואמרו כולם, וכל אחד מהללו ומשבחו, כמה חשוב הוא, אוי! צריך הוא לאחוז החבלים, הוי, צריך לפחוד מאוד, אז הוא הזמן.

*

בשעת מתן תורה, אחר יציאת מצרים שזכינו למדינות היותר רמות, זכינו לבחינת ראתה שפחה על הים, קריעת ים סוף, הם עומדים אצל הר סיני, מופשט מכל העולם, רואים את הקולות, רואים התגלות אלקית, כל הרקיע פתוח, הם רואים התגלות נפלאות, הדור דעה, שמה שראו עתה לא יראו עד סוף כל הדורות... בא משה רבינו, ומסר לנו דברי אלקים חיים, ומה הוא אומר? לא תרצח; לא תנאף; לא תגנוב... מה זה שייכות לזמן הנעלה הזה. היה מתאים יותר לומר פסוקי יחוד, שמע ישראל; ואהבת את ה' אלקיך; לדבקה בו... עשרת הדברות... בדקה גבוה זו? במצב זו מדברים מדברים פשוטים הללו? מי הוא זה שהוא עומד כעת במצב נסיון של רציחה?!

אמנם, הקב"ה אומר לנו: כלל ישראל! דווקא עתה אתם צריכים לשמוע את ה'לא תרצח', ה'לא תחמוד', עכשיו הוא הנסיון יותר כבד, כי אתם ברום המעלה כל כך, ששייך להיות בדרגה של 'אתה ישן',

לידתו עד יומו האחרון, עד זיבולא בתרייתא, שם היו ממשלות.

*

וענין זה יש ללמוד מתחילת התורה עד סופה, במעשה דקין והבל, קין היה הבכור, ועל כן היה קצת בטוח בכוחו, ולא גדל דברים גדולים ממנה, משאי"כ הבל היה השני ללידה, על כן היה כבר קצת עם שברון רוח, על כן נוצר ממנו דברים טובים. יפת היה הבכור לנח, אבל שם הוא הצליח. כי יפת היה בכור, היה קצת גבה רוחו בקרבו. אצל ישמעאל ויצחק אנו גם כן רואין, שהמוצלח היה דווקא יצחק. אצל עשיו ויעקב אנו רואים שוב, שרק יעקב הצליח להתגבר על היצר. ראובן היה בכור, אמנם יהודה ויוסף הצליחו יותר מראובן, יעקב אבינו אמר לראובן: ראובן בכורי אתה כוחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז פחז כמים - היה מכשול. אפרים ומנשה, התורה אומר, שאפרים הקטן יגדל יותר. משיח לא נולד משני בנים הגדולים של יהודה, רק מפרץ.

זה מלמד לנו יסוד - לא ח"ו שמי שהוא בכור יתייאש שלא ייצלח... אם הוא בכור צריך לשמור עצמו מאוד, בן שני צריך גם כן לשמור עצמו, אבל בכור צריך לשמור עצמו ביותר. ידעת למה? כי 'אתה ישן והוא ער לך', ישן אין הפירוש שנכנסים במטה וישנים, רק ישן פירושו, שעוזבין החבלים המושכות, שאין חייך בפחדים.

הכיצד יוכלו להסביר עובדא זו?
צדיק גדול כזה, שאביו העיד שהוא ראוי
לשמש בתור כהן גדול, והתגבר על מדותיו
לתתו לאחיו הגדול ממנו, האיך נכשל כל
כך?!

להירפה מן אחיזת החבלים - 'והוא ער',
על דקה זו ממתין היצר הרע, על דקה זו
הוא עומד ומצפה להלחם עם האדם.

*

התירוצו הוא: 'אתה ישן והוא ער לך',
הוא היה כל כך בטוח בעצמו, ונהנה
מעצמו, מההתגברות שלו, שנכשל.

*

כתב המהר"ל (אור חדש על מגילת אסתר;
בהקדמה) שאסתר המלכה כשהזמין את המן
להסעודה הגדולה, פחים טמנה לו, כי
כשאדם הוא בטוב ובשמחה, ומרגיש עצמו
שלם בלי חסרון, אזי הזמן הגדול לכשלון.
והמן, מכיון שהיה לו השמחה הגדולה,
שרק הוא נזמן עם המלך לסעודת אסתר,
זה היתה כשלון היותר גדולה בחייו.²

*

² וזל"ק: ויש לפרש גם כן, כי מה שאמר כאן
התקינה סעודה להמן ושכרתו ביי, כאשר
האדם הוא בטוב לבב כאילו אינו חסר כלל, דבר
זה הוא לתקלה ולמכשול אליו. כי האדם צריך
שיהיה תמיד בדעתו שאינו בשלימות, וצריך
השלמה, ואז האדם מקבל השלמה מן השם
יתברך. אבל כאשר האדם הוא בטוב ובשלימות,
ואינו חסר דבר, זה הוא לתקלה אליו. כי כאשר
נשלם דבר אחד, דבק בו ההעדר. וראיה לזה, כי
היצר הרע, אשר הוא חסרון לאדם, כאינו נמצא
אצל האדם רק כאשר הושלם ויצא לאור
העולם, וכל זמן בבטן אמו, ולא הושלם יצירתו,
אין דבק בו ההעדר, ולכן כאשר המן היה בטוב
לב במשתה היין, וכאילו אינו חסר דבר, ואסתר
בקשה להפילו, היה שלחנה אליו לפח, שיפול
ברשת אסתר ומרדכי, עכ"ל.²

חז"ל מספרים (מנחות קט): על בני
שמעון הצדיק, היה צדיק מפורסם, בימיו
לא היה פסול במקדש, הנר המערבי לא
כבה, כל יום כיפור נתבשרו הבשורה של
סלחתי כדברייך, נתלבן חוט השני... השנה
האחרון מחייו הודיעו לו בקדשי קדשים,
בעצם יום הכיפור, שהגיע העת ליתן את
הכהונה לבניו אחריו. והוא ציוה שבנו
הקטן 'חניו' יהיה הממלא מקום (וזה מתאים
עם מה שדברנו, שעל פי רוב, בן הצעיר מצליח יותר
מבן הגדול). חניו לא רצה, ונתנו לבנו הגדול
'שמעי'.

מעשה זה של חניו הוא מעשה
התגברות גדול! כי הוא היה יכול להיות
הכהן גדול לכלל ישראל, עכ"ז התגבר
ונתנה לאחיו הצעיר, אפילו שאחיו הצעיר
היה 'עם הארץ'. למעשה איתא בגמרא
בקוצר, שכשהגיע העת ששמעי ישמש
ככהן גדול, אבל היות שהיה עם הארץ
הוצרך לקבל הדרכה מאחיו הצעיר חניו,
וחניו אחיו, לימד אותו שקרים, שפעם
הראשון שעובדין בבית המקדש, צריכין
לשמש עם בגדים מיוחדים, ולבשו רח"ל
בגדי נשים. ונעשה מהומה גדולה בבית
המקדש, עד שנתוודע שכל זה גרם חניו
אחיו הצעיר, והיה חניו צריך לברוח עד
לאכסנדרים שבמצרים, ושם בנה לו בית
המקדש.

הארץ, כי תשמור את כל המצוה הזאת לעשות אותה לאהבה את ה' אלקיך, כמו שכתב הרמב"ן: מאהבת ה' ולא מיראת ה', יהיו עומדין במדריגה גבוהה של שמירת כל התורה כולה, וכל מי שבשם ישראל יכונה יאמין, ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, וידע כל פעל כי אתה פעלתו, ויבין כל יציר כי אתה יצרתו, אז צריך הקב"ה לצוות, שיניחו בארץ ישראל בג' ערים, טבלאות מיוחדין, שידעו היכן הוא הערי מקלט! ולכאורה הדבר הוא פליאה עצומה, מי הוא אשר אפילו עלול אז למעשה רציחה?

אבל לפי דרכינו מובן הדבר, דוקא במצב שעומדין ברום המעלה, כשמרגישין מתרומם, דוקא אחר שהיה ניעורין כל ליל שישי; דוקא אחר תפילה חמימה, ולומדין שעות רציפות...

*

בבחרותי בלמדי בשיבת אור החיים דקריית טאהש היה הר"מ הרה"ג רבי אליעזר אייכלער ז"ל שהיה אח"כ אבד"ק באיאן ארה"ב, והיה דורש להבחורים דרשה כהננה לחנוכה, ובתוך דבריו אמר בצחות לשונו: כשבחור נגיש להדליק נר חנוכה, יוכל להיות שנשבר לבבו בקרבו, "חבל על נפשי, לא התפללתי כהוגן היום, לא למדתי כהוגן היום, ביטלתי הזמן, אפגעהארגעט א טאג, כיצד נגישין להדליק נרות חנוכה הקדושים?!"... המשיך ואמר: "אה... הרבוש"ע כבר ידע, הקב"ה הוא כל כולו טוב, הוא הזמין לנו

אמרו חכמינו ז"ל (סוטה ב): רבי אומר למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, ריבויו שתיית יין מביא שחוק וקלות ראש, ריבוי יין מביא לידי עבירות, לכן יפרוש. וקשה, מה פשר 'סוטה בקלקולה' פירש"י: בנבלה בבושתה, שראה בשעת יריכה נופלת וכו' וכו' מה שנעשה עמה, וקשה עתה צריך התורה לומר, יזיר עצמו מן היין? עכשיו הרי מבין מעצמו הדבר? כל אחד כשרואה הכשלון של בעל עבירה, הרי חושב שהוא לא יעשה את טעות הזה בחייו, והוא עולה ברום המעלה, זהו אינו הוה אמינה, היה לכאורה מן הראוי שהתורה יסמך פרשת נזיר למי שרואה את העבירה עצמה, אזי יזיר עצמו מן היין.

התירוץ לזה הוא: לא! כשרואה העבירה, אזי נכנס במצב של 'אשרי אדם מפחד תמיד', ומשמר את נפשו, אבל כשרואה בקלקולה, אזי חושב, זה לא יארע לי, לא הייתי נופל בזה מעולם, הוא מרגיש שהוא אינו במדריגה פחותה כזה, אזי עלול לינפול. דווקא במצב זה יזיר עצמו מן היין, זהו לימדו אותנו חז"ל, אזי הזמן. דווקא בעיר קושטא, ששכח רב טבית מעבודתו הגדולה, אזי נכשל, שחשב שבעיר זה שליכא שקר, אין צריך לשמור עצמו, ואינו צריך לאחוז החבילות.

*

כתיב: אם ירחיב ה' אלקיך את גבולך, כאשר נשבע לאבותיך ונתן לך את כל

'ולא שמת חלקי מישובי קרנות', אני יודע שנוכל להגיע לשם, אני משמר עצמי מהשומרי קרנות.

*

המהר"ל בנתיבות עולם, מפרש בזה מאמרי חז"ל: במקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדים, בודאי מי שלא חטא הוא במדרגה גדולה, אבל הוא לא עמד בזה המקום, המקום שבעל תשובה עומד, הוא מקום של פחד, המקום להיות נשמר, לפחד שלא ישל, זהו המקום שלו.

*

ובזה יבהר לן דברי הרה"ק מקאצק צ"ל בפרשתן: ונהי בעינינו כחגבים, פתח הקאצקער ואמר: וכן היינו בעיניהם, מתמה הקאצקער: מנין אתם יודעין מה הם חושבין עליכם? ממילא אתם הרגישו בעיניכם כחגבים, זה עוד מובן. אבל 'וכן היינו בעיניהם', וכי זהו הדאגה שלך?

לפעמים כשאדם חושב מה שהזולת חושב ממנו, כיצד אני מוצא חן בעיני האדם, אבל הוא אינו מבין מהו מקומו המדויק. אם אתה עומד במקום טוב, תמצא חן בעיני האדם. התפלל תפילה טובה, אבל עכשיו אתה עלול לינפל. וזה היתה המעשה עם הנשיאים.

*

דבר נפלא, הולכין לטבול במקוה, ובצאת הבחור ממי המקוה, הוא מכה על כריסו מתוך הנאה, משפשפין יד אחת בחברתו מתוך התלהבות ודביקות, אה... כל היום כבר נתתקן, הכל מסודר, כבר הייתי במקוה!!!... עכשיו אני ראוי להדליק נרות חנוכה...

זהו המקום של 'אתה ישן והוא ער'. כשאדם מרומם עצמו על מדרגה נעלית, כשאדם מרומם על מקום, הוא ערך עבודה, הוא ערך שבת מרומם, הוא היה שם, הוא היה פה, ודיבק עצמו בכוחות עליונים באמת ובלב שלם, הוא עמד בנסיון כבד, אזי צריך לאחוז בכוחות עצומים, ולשמור עצמו, כי אז הוא המקום שהיצר הרע רצה להפילו בפחו.

*

אמרו חז"ל (ברכות כח:): על רבי נחוניא בן הקנה התפלל בכניסתו וביציאתו, ביציאתו מהו אמר, מודה אני לפניך ה' אלקי ששמת חלקי מיושבי בית מדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות. למה צריך להאריך בכפילות? אם שם חלקו ביושבי בית מדרש, בודאי לא שם חלקו מיושבי קרנות, מיהו המה היושבי קרנות, היושבי קרנות המה לצים, ליידיגייערס, עמי הארצים, מה השייכות יש לו עמהם אם הוא יושב ולומד?!

התירוץ הוא שזה גופא הוא אומר, ששמת חלקי מיושבי בית מדרש, אבל מתיירא אני, שאישן ולא יהיה לי החבלים, לזה הוסיף: לא! אני זוכר ושמור עצמי,

בהעציץ, שתייתי אותו במים, התפללתי, עשיתי כל סוגי סגולות, שאלתי אצל מומחים, נסיתי את הכל, והפרח מתה, ולא גידל כלום!...

הצביע המלך עליו: אתה תהיה היורש, אותך אכנוס לארמוני וגדלך לילד מלכית!

שאלו השרים מן המלך על פשר הדבר. ענה המלך: נתתי להילדים פרח שכבר גדלה כל צרכה, פרח שכבר גדלה כל צרכה אי אפשר ליגדל וליזרעות שוב, כל אחד יודע מזה, כדי שדבר יגדל צריכין לקחת את הפרח כשעדיין לא גידל, ועדיין צריכה עבודה, ואז יכולין לשפרה, אבל דבר שכבר מושלם אינו גדל, ואם תשאלו, כיצד גידלו אצל כל הנערים פרחים יקרים, עכ"ח צריך לומר, שהם קנו מבחוץ זרעים, וזרעו, וכך גידלה. ילד זה, עשה מה שעשה ולא הצליח, ובכל האמת בא כך אלי, את זה אני רוצה שיורשנו.

הילדים עבדו עם שקר, הם רצו להגיע אל מקום שאינם רוצים מהם, מקום שעדיין אינם שם באמת. כשאדם הוא במצב שאינו ראוי לו באמת, אינו במקום שלו, הוא חי בשקר, שם גירה היצר הרע עם האדם, על האדם לדעת מקומו ולעבוד עם מה שיש לו, ואפילו אם מגיע על מדריגה גבוהה, צריך האדם לדעת שמקומו הוא עדיין עפר ואפר, רימה ותולעה, עדיין הוא בשר ודם, ילוד אשה, מזה אסור לשכוח אף פעם, אסור לרמות את עצמו, ואז ביכולת האדם להעמידו ולחזקו.

פעם בא חסיד לרבו הרה"ק רבי בונם מפרשיסחא זצ"ל. שאלו הרבי ר' בונם מפרשיסחא: למה באת? מה אתה מבקש כאן? אמר לו: איזה שאלה הוא זה? אני מבקש את הקב"ה! אמר לו הרבי ר' בונם: הקב"ה מלא כל הארץ כבודו, יכולין למצאו בכל מקום, כאן באים לבקש את האדם עצמו!...

אדם צריך למצוא את עצמו, אדם צריך להיות פתוח בעצמו, פתוח בנסיונותו שלו.

משלו המושלים למלך שלא היה לו בנים ל"ע, וביקש לגדל יורש, שיירש את המלוכה, הלך ואסף נערים מכל המדינה, נערים לאלפים, שיבחר מתוכם אחד המיוחד שיירש את המלוכה אחר מותו.

המלך נתן לכל ילד, שושן נאה, ואמר זה תזרעו בעציץ נקוב, ואקבע זמן לא ארוך, שאקרא שוב את הילדים, וכל אחד יראה לי מה שעלה בידו לגדל על ידי עבודתו הקשה, הגיע הזמן הקבוע, באים אלפי ילדים, וכל אחד היה בידו עציץ שבזה היה פרחים נאים, וכל אחד בא להראות את המלך ההצלחה שהצליח.

לכל אחד הראה באצבעו שילך הלאה, ילך הלאה, ולא נחת רוחו משום ילד. פתאום ראה ילד בא בעציץ שחסר כל, מונח בה רק עפר... המלך קרא לו, ושאלו: תספר נא לי, ילד יקר, למה באתי בעציץ חסרה מכל, מה פשר הדבר? ענה לו הילד: אדוני המלך, לקחתי הפרח, זרעתי

בימים אלו, צריכין מאוד לזהר, כמו שצריך לזהר בכל השנה, צריכין בימים אלו לזהר ביותר. הוא אמר: **ביכורי ענבים** (במסורה ענבים חסר הוא) פירוש הימים שקודם אותיות 'ענבים' ע-ס-נ-מ-ב-א-מ-ל, זהו שם סמאל, זהו אלו הימים שהס"א יש לו שליטה, זה גרם חטא המרגלים, וממילא צריכין לזהר בימים אלו מאוד.

*

ועל דרכינו יתפרש: **כל רודפיה**

השגוה בימי המצרים. מכיון שאנו יודעין שבאלו הימים יש שליטה מהס"א, אזי אנו נשברין ושומרין, אזי יכולין להיות קרוב להקב"ה. ועל זה האופן נכנסין לימי אלול ותשרי, בזה השמירה. השמירה צריכין להיות בכל מקום שהולכין, נעשה כיום קצת קלות על ענין של תפילה, הבחורים האברכים הילדים אין להם געדולט, אין אומרין אדון עולם אחר התפילה, אין מתפללין כהוגן הקרבנות, אין מתפללין כהוגן הסוף של התפילה, ברכות, תהלים, ארויסזאגן ווערטער, נפתולי אלקים נפתלתי, דביקות, תפילה הוא ענין של דביקות, מ'האט נישט קיין געדולט... היצר מתגבר עלינו שירגישו את עצמו בא'גדולט בעינינים אחרים, נותנים צדקה, עושין חסד, מתגברין בנסיגות אחרים... לא לא ולא! אסור להשאיר מקום שהיצר יוכל למצוא מקום אצלינו.

צריכין עכשיו דוקא, קודם הימים הקדושים, ערבי ר"ח תמוז, להתחיל בתפילה, דביקות הבורא, להזהיר את עצמו, הימי הקיץ הימים החמים, המה

*

על אדם לזכור מה שאמר **היסוד העבודה מסלאנים** צ"ל: **וזכרת**, על האדם לזכור, **את כל**, כל מה שאירע בעולם, **מצות ה'**, הוא מצוה של השי"ת, וצריך על כל דבר לזכור מה שנאמר אח"כ, **ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם**, על האדם תמיד להתעלה ממדריגה למדריגה, לילך למעלה, לעבוד על עצמו, לשמור, לא לבטוח על עצמו.

אבל מאידך גיסא, הוא חיזק גדול שהשי"ת נותן לנו, הקב"ה אומר לנו, דע כי אם תתבונן, אם תהיה אמת'דיג, פתוח וברור, תצליח!

יהושע וכלב היו מצליחין, לא הצלחה גרידתא, אלא הם הצליחו, שעל-אף שחיו בדור מדבר שלא נכנסו לארץ ישראל, אבל המה נכנסו בארץ ישראל. כי אם מיוחד תמיד, ושומרין עצמן, ומדבקיין להקב"ה, אזי זוכין שיוכלו לבוא למדריגת שמקודם אף לא חישבו.

*

השבוע בירכו ר"ח תמוז, זמני תשובה ממשמשין ובאין... איתא מהרה"ק רבי שמשון מאסטרפאלי צ"ל, **ויצפנהו שלשה ירחים** השלש ירחים **טבת תמוז ואב**, (יש כמה מהלכים איזה ימים שחושבין), אותו נתן יעקב לעשיו, שהסטרא אחרא יש להם שליטה על זה, שלוח מרגלים היה כ"ט סיון, והם שבו ערב תשעה באב, והוקבע בכייה לדורות. נמצא עכשיו, שנכנסין

ימים מלא תאוות, מלא יצר הרע. יש לנו הכוחות, הרבוש"ע נתן לנו הכוחות, בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין, י-ה יושיעך מעצת מרגלים, התפילות ממשה רבינו מיהושע וכלב, מהשבטים, מהאבות הקדושים, יעמוד לנו.

השי"ת יעזור שנוכל לעבוד את השי"ת באמת ובלבב שלם. בקשנו היום שהשי"ת ישלח לנו חיים של שלום, חיים של ברכה, חיים של טובה, חיים פרנסה, חיים של אריכות ימים ושנים, חיים שיש בהם עושר וכבוד. השי"ת ישלח לנו השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, זיווגים הגונים, ערליך אידיש נחת, השי"ת יעזור שיהיה השפעות, יישוב הדעת, מנוחת הנפש, דביקות הבורא, אך טוב וחסד, לעכטיג און פרייליך פאר אלע אידישע קינדער, ונזכה לביאת גואל צדק במהרה דידן, אמן.

קול פנים מאירות

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

ארה"ב: 845-414-0076 / **ענגלאנד:** 330-350-3190 // **ארה"ק:** 0-72-370-

1823 / **ארגנטינע:** 5411-2152-7691 // **אנטווערפן:** 323-346-0673

לקבל הגליץ וזאג גליזנות מהמערכת יפנו: gilyonospm@gmail.com